

Nainen, kuka sinä olet?

(Lainattu punikkivankien salaa toimittamasta "Murikka"-lehdestä — ilmeisesti vuosi takaperin Susisaarella Suomenlinnassa, Susisaaren "Neuvosto-sisällinnakkeen neuvottelukapinetsa.")

Minä näen sinussa, nainen, kavalan käärmeen, joka luikerrat esiin pienimmästäkin lokerosta, pistät myrkytetyllä kielelläsi näkymättömiä, hengettaarallisia haavoja.

Näen sinussa ketun, joka ystävällisesti heilutat häntäsi ja näytät viattoman naamaa, mutta tilaisuuden tullen hyökkäät säälittä uhriksi niskaan, ja voi sitä, joka ei ole kylliksi voimakas suojeleakseen itseänsä sinun hyökkäyksiltäsi.

Näen sinussa linnun, joka laulat mitä ihanimmat sävellykset ja laulusi voimalla houkuttelet salin pesäsi, suljet ovesi ja vasta perinpohjin höyhennettynä uhriksi pesästäsi lasket...

Näin sinussa, nainen kavalimpien juonien hautojan, säälimättömmän verenimijän, alhaisimman, itsekäimmän luonteen, ilkeimmän ihmisen, vaarallisimman petoeläimen maan päällä!

Vastaa, oi nainen, kuinka paljon kurjuutta olet maailmassa aikaansaanut! Laske uhriasi luku, sinä elämän synnyttäjää ja elämän suurin vihaaja, hävittäjä!

Nainen: Kuka sinä olet? Olen kaksikymmentä vuotta väsymättä jällessäsi juossut. Nuoresta poikasesta keski-ikään, tähän asti olen alttarille tuhrannut... Olen antanut sinulle puolet lapsuudestani, viheriäimän nuoruuteni, täyteläisimmän miehuuteni, verevyyteni, voiman, kaiken.

Olen vuodesta vuoteen yhä eneneväällä innoilla sinua tutkinut.

Suonet anteeksi edellisen murhaavan arvosteluni. Olen sinusta, nainen, muutakin maistini merkinnyt. Tarkan tutkimukseksi tulos on, että olen kuonaasta kyllän erottanut, etten ole turhaan nuoruuttani ja voimiani tuhlanut, vaan viimein ihmisiä etsiessäni, olen ihmisen löytänyt ja ihmisen omistanut.

Nainen, kuka sinä olet?

Olen käyskellyt sinin kanssasi keuhkaisen päivän...

Ei koskaan ole kukat niin hyvälle tuoksuuneet, ei ruistikkipäät niin kohelteliansi nöykyttäneet, eikä lehdiköt niin leppeästi lepattaneet. En koskaan ole luomakuntaa niin rikkaana, niin jumalallisena, niin autuaan armana nähnyt kuin silloin...

Olen sinun kanssasi illasta aina auringon nousuun istunut, väsymättä silmiäni kesäyön salaperisessä hämyrässä tuijottanut, taukoamatta vahvoilla käsivarsillani kiikuttanut, tuhat suukkoa suikkailut.

Ei koskaan ole yö niin lyhyt ollut, ei koskaan niin äidillisen armasta vaippaa ylleni verhottanut, ei koskaan auringon nousu niin majesteettillisen mahtava, eikä koskaan uusi päivä niin toivotikas ja elämää uhkuva...

Olen sinun kanssasi luomisen riemua tuntenut, tuhat suloiasta suunnitelmaa suunnitellut. Olen sinun kanssasi perheen perustanut. Sinun kanssasi olen lapsia kasvattanut, aste astelta heidän kehityksensä kanssasi suurella mielenkiinnolla seurannut.

Sinun kanssasi olen arkiaskeissa ahertanut ja sinun kerallasi on työtä kuin leikiltä tuntunut, ainoista julkista juhlaa, suurta suvista sunnuntaita on arkiikani ollut.

En ennen koskaan sellaista nautinnon riemua työssä tuntunut!

Tuskaa, rasitusta ja orjuutta se ennen oli. Sinä, nainen, olet askareeni siunannut, työni kruunannut.

Sinun kanssasi olen taiteesta nautinut, sen arvokkuutta arvostellut, sen ihanuutta ihmetellyt ja syvyyksiä mitailtut...

Ei ennen toisten kera taiteen tar-

hoissa käyskennellessä ole taide ja taiteilijat, tiede ja tieteilijät sellaiseen arvoon kohonneet, sellaiseen oikeuteen päässeet... Sinun ansiotasi, nainen, se on, sinun rajaton rakkautesi, sinun lämpösi säteily vierelläni, sinun tutkimaton, aina uusi, eri muodoissa ilmenevä salaisuutesi minussa taidevaiston virittänyt on...

Sinun kanssasi olen politiikan jyrkkiä polkuja kiipeillyt... Sinun vastuvaihtoasi ihmetellyt... Sinun kanssasi yhteiskunnan syntejä suominut, uusia arvoja asetellut, peruspölyväitä pystytellyt...

Kuka salaisimmat aivoitukseni sinun tavallasi ymmärtänyt olisi? Kenelle salaisuuteni varmimpana uskonnut olisi? Kenelle syvinimet sydän-

tuskani tummina hetkinä tunnustanut olisi muille kuin sinulle? Ennen niiden taakan tuskaillen yksin kannoin. Sinut löydettyäni en hetkeäkään niitten painoa yksin kantanut ole. Sinun kerallasi ne kevyellä tuntuvat.

Kun epäily miehen ennättää, kun usko hyvään horjuu, kun voimat petävään tuntuu, olet sinä se ainoa, parhain lohduttaja, voiman lähde, turvan tuoja...

Kun taistelussa tappion kärsin, kun sydän vertavuotavana voittajan vallassa luolien loassa loikoilin, kun vihollisen ilkuessa, puupalasta näliesini kalvoin, kun elämäni joka ainoa hetki oli vertajanoavan hyenan hyppäyksissä eikä tulevaisuudessa pie-

ninkään valon pilkkaudun itseään ilmoitusta, niin sinä nainen, tappiotani voitoksi kuvailit, pehmeää pumpulia verihavoihini hellävaroin levisit, ainoan leipäpalaseni, minut näikkäkuolemasta pelastaaksesi lähetit, ite kalvavaa näkkää kärsit. Elämäninnostusta murtuneeseen mieleni loihdit, uuden päivän uskoa lauloit...

Kun minä aatteen raunioilla hukkaan tehtyä työtä itkin, kaivoit sinä raunioitten raosta uuden idon esille, ennustit siitä puun kasvavan, mistä pyhempi, puhtaampi, lujempi, entistä eheempi rakennus rakennetaan...

Sinä, nainen, olit ainoa, joka elämäni lepattavana liekkini hoivasit. Sinutta olein matkallani sortunut. Sinutta olisi maa autio ja tyhjä minulle...

Sinun ympärillesi, nainen, kaikki keskittyi...

Sinä elämän arvoja luot ja häviät...

Sinä olet elämän a ja ö. Sinä olet mittaanaton, tutkimaton. Sinussa ilmenee suurin viha ja suurin rakkaus, suurin kavaluus ja suurin rehellisyys, suurin itsekkyys ja suurin uhrautuvaisuus!

Sinussa yhtyvät suurimmat äärimäisyydet!

Oi, nainen, nainen! Kuka sinä olet?

Jali Joutsen.

PUUTARHURI

I. Taas syksyinen myrsky raivoissaan, Taas jo rajusti tuuli tuiskaa: On vainoisat voimat valloillaan, "Sun tuhoan" ne ilkeesti kuiskaa. Puutarhuri keskellä myrskyävää Saajaapi kukkaansa kaunokaisista; Ett' tuhota ei voisi tuulispiä, Ei murtaa vielä hennonlaista.

Hän lausuu: Hento oot, kukkani, varreltas, Olet kasvanut vainojen alla. Ett' kunnan ollut viel' sirkallas Kun ens' suutelon tarjosi halla. Oot saanut kärsiä kylmistä öistä, Raesateen ankaran tuntea leikin; Rasittua tuulien tuhotöistä, Ne sun näin hennoksi veikin.

Tien ohessa elos' zait alottaa Ja juurtua kivikkoon niukkaan. Kun kaikki kuohkea multamaa Oli rikkaan aidassa tiukkaan. Sä synnyit syyssyön myrskyjen lauluun Kasvoit hallojen harmaseen. Nousit talvisten tuiskujen pauhuun, Maan pintaan karuun, rautaiseen.

Mä sydänsurua suurta, monta Oon eestäsi kätäsi sietänyt, Ja montakohan yötä unetonta Oonkaan sun tähtesi viettänyt? Sua suojele saanut oon aina vaan Monien vaarojen, vainojen alta, Milloin kylmiltä jäisen maan, Milloin päivästä polttavalta.

Nytkin taas sua suojele saan Tässä myrskyssä raivoavassa. Oon ikäänkuin tuomittu olemaan Aina vaan tuskassa polttavassa. Jos nyt jo suojele päättäisin Vaan itseäni yksinomaan, Hoitaa vaille sun jättäisin Ja kulkus oman onnessi nojaan.

Mutt' sentään en sua jättää voi, Sitä tehdä en koskaan voisi. Ne ajatukset päähäni epätoivo toi Ja pelko, jos turhaa oisi. Sua täytyy suureksi kasvattaa Jos riehukaan vainojen valta; Sen täytyy verson, kukoistaa, Vaikk' talvisten tuiskujen alta!

Se mitä hoitelin kasvuhun päin, Sekö myrskyssä tässä nyt sortuis. Ja minunko toivoni turhaksi näin — Voimani keskenkö horjuis — Ei! Tule vaan tuhoisa tuulispiä, Lyö vihasi voimalla kaiken. Mutt' kukkaani tuhota, kuule tää, Ett' voi, sä kirottu pöhalainen!

Vaikk' onkin tuima sun riehuntas Ja aikomukset murhaajien halpaa, Niin en pelkää yhtään kiehuutaas, Enkä vyölläsi heiluvaa kalpaa. Kukkaani tuhota et vain saa, Vaikk' kuinkaakin himottaa raslis. Mä aijon kukkaani puolustaa, Vaikk' eloni hinnan se vaatis!

Ja puutarhuri keskelle myrskyävää Jää suojaamaan kaunoista kukkaa, Ett' tuhota ei voisi rajusää, Ei murtaa hentoa, rakkas.

II. Myrsky riehuu, Vaahtoivina salot mylvii, Jyrähtelee, iskee tulta. Pyörre kiehuu, Voimakkaasti ukko jylhii, Ilmaan singahtelee maasta multa.

Vinkuu, ulvoo, Raivoisammin salot hyrskyy, Tiheämmin tulta lyö. Pyörtää, sulloo, Kaikkialla luonto myrskyy — Vuoroin kirkas, vuoroin yö.

Riehuu, jyskää, Puita, huoneitakin nurin — Kaataa raju tyrsky. Repii, ryskää, Kuplinaaksi lyö myös puutarhurin Tämä — oikein kaksioismyrsky.

Mutt' kuollessaan Kaatuuhan hän päälle kukan, Hennen, kaunokaisen. Ja ruumiillansa Täten suojaa rukan Ja eloon säästää armahaisen.

III. Tätä puutarhuri oli Suomen työläinen, Hän ihmisyyksikkunsa edestä kuoli. Kaksoianyräkyssä Suomen lahtari Ja Saksan sotilas — sen velipuoli.

Ylivoima kaatoi Suomen työläisen, Hukutti verivirtoihin vapausäänät. Mutt' kaatanut ei kukkaa ihmisyyden. Sitä hoitelee nyt jälkeen jääneet.

Ihmisyyskukka on ikikukka, Sitä kaada ei mahtikaan sauri; Sen varsi on miljoonien rinnoissa Ja olevissa oloissa on sen juuri.

Se yhä vaan kasvaa ja voimistuu, Ei pelkkää verilöylyäkään sauria, Eikä mitään minat mannalaiset Voi rikki repii sen vahvaa juuria.

IV. Kun viikot vierii, vuodet vaihtuu, Ajanratas pyörähtämään ehtii; Nyky aika menneisyyteen haihtuu. Käännytyn on uusi historian lehti. Päinvastaisia ovat silloin voimasuhteet Elämällä sortovallean viime iltpuhteet Alkanut on köyhälistin suuri huomen.

Esän astuu silloin Suomen työläinekin Kädessänsä vanha, maksamaton lasku. Täin laskun aikoo hän nyt suorittaa Kun tyhjänä ei ole enään tasku. Hän on silloinään tuomarin on kate Ja äänentä sointu merkitsevän kylmä. Kun hän huutaa:

"Tulkaa tänne kaikki saamamiehen. Nyt on aika, nyt on maksujen huomen! — Mies on Saksan sotilas Ja missä lahtari Suomen?!"

J. L. Kyyri.

CANCER

Ei veistä ja verenhukkaa EI LAASTAREITA JA TUSKIA TUNNITTAIN TAI PÄIVITTÄIN Kasvannaiset, peräpukamat, pukamat, kupu kaulassa Näisten taudit, ilo, vatsa, suolisto Neljän vuoden tutkimukset Euroopassa. Yli kolmikymmenvuotinen kokemus. PORTLAND PHYSICAL THERAPY LABORATORIES 412-417 Journal Bldg., Portland, Ore.

+++++
 * SUOSITTELEMME AJURI-
 * LIKETTAMME!
 * Olemme aina valmiit palve-
 * lemaan teitä kaikentlaisella
 * ajuriliikkeen alaan kuuluvalla
 * työllä.
 * SEABORG TRANSFER CO.
 * Puhelin 466. Astoria, Ore.
 +++++

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoukseen joka toistai klo 2 ip. 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka tosta-iltä, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOUQUAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Abolassa, joka tosta, kello 2 ip. Osoite: 315-10th St., Houqum, Wash.

MULLAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään joka tosta Suomi-hallilla, kello 3 i.p.p. Kaikki tervetulleita.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen tosta-iltä, kello 8. Osoite: 719 Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon tosta, kello 8 i.p.p. (Huom!) Kahvia saaravana joka kokouksen lopussa.

WAUKEGANIN, ILL. S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen klo 2 ip. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka tosta tosta, alkaen klo 2 ip. — Kaikki kokoukseen tervetulleita.

NAISTEN OSUUSKOTI
 SAN FRANCISCO, CAL.
 2627-16th St.
 Telephone: Market 3953
 SAN FRANCISCO

+++++
 * NEW YORKIN SUOM NAISTEN *
 * OSUUSKOTI *
 * JA PAH ANVALITYS-TOIMISTO *
 * 241 Lenox Ave & 122 St. *
 * *
 * Telefooni: 813 Morning side *
 +++++